

La detenció del Director del Banc Industrial de Xina

«Paris, 24.

La notícia de la detenció del Director del Banco Industrial de la China ha causado extraordinària impressió en los centros financieros i polítics. M. Pernot entró ayer en la cárcel de la Santé.

El «ECHO NATIONAL» dice que el informe de M. Janneney será una revelación para muchos, ya que constituye una historia de conjunto documentadísima de la mala administración del Banco.»

Tots els diaris han publicat el telegrama que transcrivim, així com també donaren compte de haver sigut seqüestrats per manament judicial els bens dels concellers de la «Banca Italiana di Sconto»; ambdues mides radicals preses amb motiu de llurs suspensions de pagos.

A Espanya s'ha donat el cas escandalós del Banc de Barcelona, i per tot càstic als responsables, emparats des de certq poltrona ministerial, es gestiona el que es dicti una mida d'excepció que els posi a covert del Còdic penal.

Coses d'Espanya i dels prohoms de la Lliga.

El món dona voltes

Abans, «El Progreso», segons «La Veü», era la Gazeta dels Xinos.

Ara, tots aquells vells procediments d'embaucar i enganyar al públic, són els preferits pel diari regionalista, i tracta als seus lectors, talment com si fossin fills del Celeste Imperi.

Amb propaganda *fula*, que ens recorda la època en que el diari lerrouxista procurava mantenir el foc sagrat de l'entusiasme ja en el cap-tard del Rei del Paralelo, «La Veü», seguint aquells suats procediments, espeternega en mig de la desfeta lliguera, intentant ensarronar al *sanyó Esteve*, i volguent-li fer comprendre que l'espataarrant victòria (?) obtinguda en les darreres eleccions municipals, ha coronat i satisfet els desitjos de tots els catalans.

Eil, dels catalans que pensen igual que els homes de la plaça de la Cucurulla. *No confundir.*

En parlar dels resultats obtinguts arreu de Catalunya, ho fa «La Veü» d'una manera que, si no fes llàstima, faria riure.

El què ha succeït a Granollers, Terrasa, Martorell, Manresa, Sitges, Vilanova i Vilafranca, Girona, Figueres, Olot, Llída, Tarragona, i altres poblacions importants, és palesa mostra de que l'imperid'en Franciscuet de Verges s'en va en orri; sens comptar les hecatombes de Banyoles, Santa Coloma de Farnés, Torroella, Vendrell, Valls, Gandesa, Falset, que demostren que el temple de la plaça de la Cucurulla es demorena. En molts pobles dels apuntats,

la Lliga no ha tret ni un sol candidat per mostra; en altres i altres ha perdut les majories; i, en molts sense comptar els 29 que els han sigut perjudicials, han fet un paper tant trist, que bé podem assegurar que aquesta política elàstica i de maroma (ho diem per l'equilibri), toca ja al séu fi.

Amb els ideals d'un poble no s'hi juga.

Es més traïdor el de dintre casa, que no l'enemic que amb noblesa es presenta cara a cara.

Arri enllà, aquesta gent tant hixòcrita i funesta!

X

NOTETES

Un periòdic de Badalona, portaveu de les esquerres d'aquella ciutat, retà a controvèrsia a don Santiago de Riva i de España, confiant que, per a contradir les afirmacions aventurades que ha fet el príncep de Palou, acceptaria acudir a aquell acte nostre estimat amic el diputat a Corts pel districte, don Francisco Torras Villà.

D'això, fa ja més d'un mes i don Santiago ha donat la callada per resposta.

Apa, home, a veure si es decidíx!
Pit, i... cap de-costelles!

«Les Garces», vull dir «Gent d'ara», en ocasió de parlar de les passades eleccions municipals, digué que els pobles petits anys enrera temien a «l'amo de tot», com aquells personatges de «Terra Baixa» d'En Guimerà.

Nosaltres, treient-li punta a això, podríem parlar de Palou.

Hi ha tans «senyors Sebastians» pel món!
En un acte polític celebrat el diumenge últim a Santa Coloma de Gramanet, «l'amo» de Palou vessà tota la bilis que portava a dintre, des de les eleccions de Granollers, despoticant contra l'actuació incomparable de nostre diputat a Corts.

Brams d'ase no pugen al cel.

Uns assistents a l'acte, convingueren que no tenia raó don Santiago, ja que hi ha molta diferència de la representació que ara tenim a les Corts, amb la que *disfrutariem*, si el representant fos lliguero i mut, tot d'una pessa.

Un Llor i mut?

Val més un de casa i que cantí.

Ki-ki-ri-kill!

Com diem abans, en l'acte polític celebrat el diumenge a Santa Coloma de Gramanet, don Santiago despoticava de mala manera.

Entre altres tonteries, digué que els catalans que no perteneixen a la Lliga, són «bords».

Així, tal com sona: «BORDS».

Ja tornem a ésser a allò de «fills del burdell», «xusma», «púrria» i altres qualificatius intolerables, de quin vocabulari «La Veü» en tenia l'exclusiva; quan les coses anaven mal dades per la gent acaparadora de l'amor (?) a Catalunya.

Si tots els de Catalunya no combreguem amb una roda de molí que la Lliga preté fer-nos empassar, som «BORDS», aquesta regió és un hospici solt.

Sort que les gratuïtes afirmacions d'un infelís no arribaran a oïds de la dona catalana, o sino, pot-ser li esgarraparien aquella cara de pa de ral que Déu li ha donat.

Senyor, perdoneu-lo, que no sab el què es diu!

Són estridències produïdes pel mal de la impotència.

Don Santiago, en el mateix acte polític, sense com và ni com com costa, s'aixecava per a parlar, una pila de vegades.

Semblava talment un ninot de molles.

Ara, dret, ara assentat.

Res, pobret! Ell volia *garlar*.

Tots els tontos tenen la mania de l'exhibició.

Tolereu-li!

Un concejal de Santa Coloma, en l'esmentat acte polític digué:

—Senyors: Jo no tinc «auditòria».

Volia dir «oratória».

Vet-aquí perquè a voltes aquesta gent confón l'autonomia amb l'anatomia.

Una cosa és el parlar

i altre, saber escoltar.

Lo últim, si no li sab mal,

ho fa qualsevol.. concejal.

que a voltes és el millor.

«En boca ben tancada no hi entren mosques».

(Aquest pensament és del nostre gran Brunet).

«Els Vells», ai, no!; «Foc nou»; tampoc!; «Les Garces», menys!; «Gent d'ara», ara, carai... doncs, si, «Gent d'ara» diu que fem xistus dolents, i quant, «Gent d'ara» ho diu...

Nosaltres, pobres aficionats inofensius, ja sabem que no fem riure tant com les mitges blanques d'en Puig i Cadafalch, i que els nostres xistus quasi estan a l'altura d'aquells que feia el «Cu-cut» de tant *triste recordança*, però com que també sabem que les «notetes» arrenquen una rialleta de satisfacció a nostres amics, i fan enfadar de debò a don Santiago de Riva i de España, és tot quan ens proposem,

I, tutti contenti.

L'orga de don Santiago s'ha enfadat perquè en l'últim número de EL DEMOCRATA el nostre director senyor Brunet donava un curs complet de matemàtiques, amb motiu de les eleccions municipals a la vila.

Que si no sab *sumar*; que si li hauràn d'ensenyar a *restar* al senyor B.

No s'amofni, senyor d'Espanya; de *sumar* el nostre Brunet en sab per a anar fent, i el *restar*, ho deixa per vostès, que en saben la prima.

A Santa Coloma, —tornem-ho a dir— va haver-hi *xeflis* per a festejar la *esclatant victòria*.